

Rozważania nad psychiką Polaków i ich przywarami na podstawie „Weseła” oraz utworów romantycznych

Literatura polska XIX i początku XX wieku bardzo często podejmowała próbę opisanego narodowego charakteru. Pisarze zastanawiali się, dlaczego Polacy, pomimo przywiązania do ojczyzny i wielokrotnie okazywanego bohaterstwa, nie potrafią odzyskać niepodległości. Poszukiwali przyczyn kolejnych klęsk w sytuacji politycznej, przewadze zaborców, ale również w sposobie myślenia własnego społeczeństwa. Krytykowali brak jedności, kłótniwość, prywatę, niezdolność do konsekwentnego działania, powierzchowne naśladowanie obcych wzorców oraz skłonność do zastępowania rzeczywistego czynu pięknymi słowami.

Tego rodzaju literackich diagnoz nie należy traktować jak naukowego opisu wszystkich Polaków. Poeci często celowo wyolbrzymiali narodowe wady, ponieważ pragnęli zawstydzić odbiorców i zmusić ich do refleksji. Obok przywar ukazywali również odwagę, przywiązanie do wolności, gotowość do poświęcenia i zdolność moralnego odrodzenia. Ich krytyka wynikała najczęściej z troski o ojczyznę, a nie z pogardy wobec narodu.

Romantyzm rozwijał się po utracie niepodległości i w okresie kolejnych prób walki z zaborcami. Literatura przejęła wówczas część zadań nieistniejącego państwa: podtrzymywała pamięć historyczną, kształtowała patriotyzm oraz dyskutowała o sposobach odzyskania wolności. Romantyczni twórcy stworzyli wzorce bohatera, poety i narodu, lecz równocześnie poddawali Polaków bardzo surowej ocenie.

Już w „Odzie do młodości” Adama Mickiewicza pojawia się krytyka egoizmu, duchowej martwoty i zamknięcia jednostki we własnym świecie. Stare pokolenie zostaje przedstawione jako „szkieletów ludy” – zbiorowość pozbawiona uczuć, energii oraz zdolności wspólnego działania. Każdy myśli przede wszystkim o sobie i nie potrafi przekroczyć indywidualnych ograniczeń.

Przeciwieństwem jest młodość, która powinna łączyć ludzi oraz kierować ich ku wspólnemu celowi. Mickiewicz nie wzywa jedynie do biologicznej zmiany pokoleniowej. Młodość oznacza energię, solidarność, odwagę i wiarę w możliwość przemiany świata. Poeta dostrzega zatem jedną z najważniejszych polskich słabości – brak współdziałania – i przeciwstawia jej program zbiorowego wysiłku.

„Romantyczność” nie jest natomiast prostym oskarżeniem Polaków o zacofanie. Ballada przedstawia konflikt pomiędzy racjonalizmem Starca a wiarą ludu w doświadczenie Karusi, która widzi ducha zmarłego ukochanego. Najważniejszym przedmiotem krytyki jest intelektualna pycha człowieka uznającego własną metodę poznawania świata za jedyną możliwą.

Starzec posiada wiedzę, ale nie potrafi współczuć cierpiącej dziewczynie. Lud nie ma naukowych argumentów, lecz okazuje jej empatię. Mickiewicz wskazuje więc na niebezpieczeństwo rozdzielania wykształconych elit i zwykłych ludzi. Człowiek posiadający wiedzę nie powinien gardzić doświadczeniem wspólnoty ani lekceważyć prawd, których nie da się zmierzyć „szkiełkiem i okiem”.

W balladzie „Świtez” romantyczny poeta przedstawia przede wszystkim pozytywny wzorzec wspólnoty. Mieszkańcy miasta nie chcą poddać się wrogowi i wolą śmierć niż życie w hańbie. Zostają ocaleni dzięki nadprzyrodzonej przemianie. Utwór nie służy więc diagnozowaniu narodowej przyziemności, lecz pokazuje ideał solidarności, wierności oraz gotowości do obrony wspólnoty.

Bardziej złożony problem wyboru drogi walki pojawia się w „Konradzie Wallenrodzie”. Tytułowy bohater staje wobec przeciwnika znacznie silniejszego od Litwy. Otwarta i honorowa walka nie daje szans na zwycięstwo, dlatego Konrad przyjmuje tożsamość Krzyżaka, zdobywa urząd wielkiego mistrza i prowadzi zakon ku klęsce.

Wallenrodyzm polega na walce za pomocą podstępu, zdrady i moralnie dwuznacznych metod. Bohater poświęca szczęście osobiste, miłość Aldony, honor rycerski, a ostatecznie także życie. Jego zwycięstwo polityczne staje się osobistą katastrofą. Mickiewicz pokazuje dramat narodu, który nie może walczyć zgodnie z powszechnie uznanymi zasadami, ponieważ przeciwnik posiada ogromną przewagę.

Problem nie polega wyłącznie na tym, że Polacy nie wiedzą, czy wybrać działalność legalną, czy rewolucyjną. Utwór stawia pytanie, czy szlachetny cel może usprawiedliwić nieuczciwe środki. Walka o wolność okazuje się konieczna, ale metody konspiracyjne niszczą człowieka od wewnątrz. Niepewność wyboru staje się jednym z najważniejszych doświadczeń narodu żyjącego w niewoli.

W trzeciej części „Dziadów” Mickiewicz przedstawił wyraźny podział polskiego społeczeństwa. Najpełniej ujawnia go scena w salonie warszawskim. Przy stoliku siedzą arystokraci, urzędnicy i literaci zainteresowani francuską modą, towarzyskimi plotkami oraz opinią wpływowych osób. Przy drzwiach stoją natomiast młodzi patrioci rozmawiający o więzieniach, prześladowaniach i cierpieniu narodu.

Podział przestrzeni ma znaczenie symboliczne. Ludzie zgromadzeni przy stoliku znajdują się w centrum oficjalnego życia, ale są duchowo martwi. Grupa stojąca przy drzwiach została odsunięta na margines, lecz to właśnie ona przechowuje prawdę i zdolność do patriotycznego działania. Wysoka pozycja społeczna nie oznacza wartości moralnej.

Mickiewicz krytykuje kosmopolityzm elit, które bezmyślnie naśladowają cudzoziemskie obyczaje i wolą rozmawiać po francusku niż zajmować się problemami własnego kraju. Sama znajomość obcej kultury nie jest oczywiście wadą. Niebezpieczne okazuje się wykorzystywanie jej jako sposobu odcięcia się od polskiej rzeczywistości i zademonstrowania społecznej wyższości.

Krytyce podlega również część literatów. Jeden z nich stwierdza, że nie można tworzyć poezji o współczesnych prześladowaniach, ponieważ temat jest zbyt świeży, brutalny i mało odpowiedni dla sztuki. Takie stanowisko ujawnia lęk oraz estetyczny egoizm. Poeta woli bezpieczne, konwencjonalne tematy, zamiast dać świadectwo cierpieniu rodaków.

Nie oznacza to, że „Dziady” potępiają poezję jako niezaangażowaną. Sam dramat jest przecież wielkim utworem poświęconym narodowej sprawie. Mickiewicz oskarża tych twórców, którzy unikają odpowiedzialności. Prawdziwa literatura powinna przechowywać pamięć, ujawniać zbrodnie i występować w obronie prześladowanych.

Wypowiedź Wysockiego o narodzie podobnym do lawy podsumowuje ocenę społeczeństwa. Zewnętrzna skorupa jest zimna, twarda i odrażająca, ale pod nią płonie wewnętrzny ogień. Powierzchnię tworzą lojalni wobec zaborcy urzędnicy, arystokracja oraz obojętne elity. Głębina narodu zachowuje patriotyzm i moralną siłę.

Metafora ta nie pozwala na całkowicie pesymistyczną ocenę Polaków. Zepsucie najbardziej widocznych grup nie oznacza śmierci całej wspólnoty. Istnieją ludzie zdolni do poświęcenia, ale zostali odsunięci od wpływu na życie publiczne. Zadaniem poety jest pomóc im przebić zewnętrzną skorupę.

W „Panu Tadeuszu” Mickiewicz ukazuje liczne wady dawnej szlachty. Mieszkańcy Soplicowa są gościnni, przywiązani do tradycji i zdolni do patriotycznego zrywu, ale zarazem

kłótni, porywczy i nadmiernie zainteresowani prywatnymi sporami. Konflikt o zamek prowadzi do zajazdu w chwili, gdy znacznie ważniejsza powinna być wspólna sprawa narodowa.

Gerwazy przez wiele lat żyje pragnieniem zemsty na Soplicach. Nie potrafi oddzielić pamięci o krzywdzie od aktualnych potrzeb ojczyzny. Hrabia ulega romantycznym pozom i łatwo zmienia zainteresowania. Telimena zachwyca się Petersburgiem i zagranicznymi obyczajami. Każda z tych postaci reprezentuje inną formę oderwania od wspólnej rzeczywistości.

Kłótniowość szlachty zostaje przedstawiona humorystycznie, ale jej konsekwencje mogą być poważne. Ludzie zdolni walczyć z zaborcą marnują energię na spory o własność, honor i pierwszeństwo. Prywatny interes przesłania im sytuację całego narodu. Jest to wada wielokrotnie wskazywana również przez wcześniejszych pisarzy.

„Pan Tadeusz” nie kończy się jednak całkowitą klęską. Bohaterowie potrafią się pojednać, ksiądz Robak naprawia część dawnych win, a wspólnota przygotowuje się do wsparcia wojsk Napoleona. Mickiewicz zachowuje wiarę, że Polacy mogą przewyciężyć podziały. Potrzebują jednak wspólnego celu oraz człowieka zdolnego połączyć patriotyzm z odpowiedzialnością.

Jeszcze ostrzejszą diagnozę stawia Juliusz Słowacki w „Kordianie”. Dramat jest polemiką z niektórymi koncepcjami Mickiewicza, zwłaszcza z biernie rozumianym mesjanizmem. Słowacki obawia się, że przedstawianie cierpienia Polski jako świętej ofiary może prowadzić do akceptowania klęski zamiast przygotowania skutecznego działania.

Nie oznacza to prostego potępienia każdego męczeństwa. Poeta podważa kult cierpienia pozbawionego politycznego celu. Sama śmierć nie przynosi wolności. Ofiara ma wartość tylko wtedy, gdy wynika z odpowiedzialnego planu i prowadzi do rzeczywistej przemiany.

Kordian na Mont Blanc odnajduje ideę służby narodowi. Wierzy,

że Polska powinna stać się „Winkelriedem narodów”, czyli przyjąć na siebie ciosy wrogów i otworzyć innym drogę do wolności. Koncepcja daje mu poczucie wielkości, ale nadal pozostaje poetycką wizją, która nie została sprawdzona w działaniu.

Podczas spotkania spiskowców ujawnia się brak jedności. Kordian proponuje zabicie cara, lecz większość uczestników odrzuca ten plan. Obawiają się moralnej odpowiedzialności, politycznych konsekwencji i zbrodni królobójstwa. Spiskowcy nie posiadają wspólnego programu ani gotowości do podjęcia ryzyka.

Kordian postanawia działać sam, ale przed sypialnią cara przegrywa z własną psychiką. Strach i Imaginacja przybierają postać niemal realnych sił. Bohater widzi przerażające obrazy i traci zdolność wykonania zamachu. Słowacki pokazuje, że wielkie deklaracje nie wystarczają, jeśli człowiek nie jest przygotowany psychicznie do konsekwencji czynu.

Klęska Kordiana ma kilka przyczyn: osamotnienie, brak doświadczenia, nadmierną wyobraźnię, wewnętrzne rozdarcie i niezdolność spiskowców do współpracy. Bohater nie jest zwykłym tchórzem. Podejmuje zadanie przekraczające siły jednej osoby. Jego porażka staje się oskarżeniem romantycznego indywidualizmu, który oczekuje, że samotna jednostka zastąpi cały naród.

Najsurowszy romantyczny pamflet na polskie wady stworzył Słowacki w „Grobie Agamemnona”. Poeta zestawia Polskę ze starożytną Grecją. Termopile symbolizują bohaterską śmierć w obronie ojczyzny, natomiast Cheronea – klęskę, polityczne upokorzenie i utratę niezależności.

Słowacki stwierdza, że jako Polak nie ma prawa zatrzymać konia pod Termopilami. Wstydzi się stanąć przed obrońcami dowodzonymi przez Leonidasa, ponieważ mogliby zapytać, ilu Polaków uczestniczyło w walce o własny kraj i dlaczego nie

zdołali zwyciężyć. Retoryczne oskarżenie jest celowo przesadne, ponieważ wielu powstańców wykazało się bohaterstwem. Poeta chce jednak wstrząsnąć narodowym sumieniem.

„Widmo nadziei” podobne do snu dla „małowiernych serc” oznacza słabość wiary w możliwość zwycięstwa. Polacy marzą o wolności, ale nie zawsze potrafią przełożyć nadzieję na konsekwentne działanie. Zrywają się do walki, lecz brakuje im jedności, organizacji i wytrwałości.

Najważniejszym symbolem jest „czerep rubaszny” więżący „duszę anielską” narodu. Dusza oznacza zdolność do wielkich czynów, poświęcenia i moralnego piękna. Czerep symbolizuje stare sarmackie wady: pychę, egoizm, powierzchowność, kłótniwość i przywiązanie do skostniałych obyczajów.

Słowacki nie uważa więc Polaków za naród całkowicie pozbawiony wartości. Przeciwnie, dostrzega ogromny potencjał, który nie może się ujawnić z powodu historycznie ukształtowanej formy. Odrodzenie wymaga rozbicia czerepu i uwolnienia wewnętrznej siły.

Jeszcze ostrzejsze są słowa: „Pawiem narodów byłaś i papugą”. Paw oznacza pychę, zamiłowanie do przepychu i potrzebę imponowania innym. Papuga symbolizuje bezmyślne naśladowanie cudzoziemskich wzorów. Polska pragnęła zachwycać zewnętrznym blaskiem, ale nie stworzyła wewnętrznej siły zdolnej ochronić państwo.

Skutkiem jest pozycja „służebnicy cudzej”, czyli utrata politycznej samodzielności. Słowacki ponownie pokazuje rozdźwięk pomiędzy wysokim wyobrażeniem narodu o sobie a rzeczywistą sytuacją. Poczucie wyjątkowości nie zostało poparte skuteczną organizacją i odpowiedzialnością.

Poeta włącza jednak siebie do oskarżanej zbiorowości, wyznając: „Mówię – bom smutny – i sam pełen winy”. Nie przemawia jako bezstronny sędzia stojący ponad Polakami. Wie,

że również uczestniczy w narodowych słabościach. Samokrytyka zwiększa wiarygodność jego wypowiedzi.

Z problemem społecznego konfliktu wiąże się „Nie-Boska komedia” Zygmunta Krasińskiego. Arystokracja została przedstawiona jako warstwa moralnie zużyta, niezdolna do odpowiedzialnego przewodzenia społeczeństwu. Broni przywilejów, choć nie potrafi uzasadnić własnego prawa do władzy. W chwili próby jej przedstawiciele okazują się tchórzliwi i egoistyczni.

Rewolucjoniści również nie tworzą idealnej wspólnoty. Ich bunt wyrasta z rzeczywistych krzywd, ale szybko zmienia się w pragnienie zemsty, zniszczenia religii oraz odwrócenia społecznej hierarchii. Uciśnieni chcą zająć miejsce dawnych panów, nie zaś zbudować świat całkowicie wolny od dominacji.

Rewolucja może więc doprowadzić jedynie do zamiany miejsc. Jedna grupa przejmuje władzę nad drugą, a mechanizm przemocy pozostaje. Krasiński nie broni bezkrytycznie arystokracji, ale nie wierzy też w moralną czystość rewolucyjnego tłumu. Społeczeństwo rozbite przez nienawiść klasową zmierza ku katastrofie.

Wszystkie te romantyczne diagnozy powracają w „Weselu” Stanisława Wyspiańskiego. Dramat powstał już w epoce Młodej Polski, ale nieustannie prowadzi dialog z romantyzmem. Bohaterowie posługują się odziedziczonymi symbolami, mówią o narodowej misji, przywołują dawne powstania i oczekują wielkiego czynu. Nie potrafią jednak przejść od słów do działania.

Chata w Bronowicach staje się miniaturą polskiego społeczeństwa. Spotykają się w niej inteligenci, artyści i chłopi. Wesele mogłoby oznaczać pojednanie warstw, ale szybko okazuje się, że wspólnota ma charakter powierzchowny. Goście bawią się razem, lecz nadal myślą według odmiennych kategorii.

Chłopi nie są w dramacie przedstawieni jako ludzie całkowicie

nieświadomi. Czepiec czyta gazety, interesuje się polityką i chce rozmawiać o wydarzeniach międzynarodowych. Wypowiada słowa: „Chłop potęgą jest i basta”, ponieważ ma świadomość liczebności, fizycznej siły oraz historycznej roli własnej warstwy.

Czepiec deklaruje również gotowość do walki. Przypomina o kosach stojących nad boiskiem i czeka na człowieka, który wskaże właściwy moment działania. Problem polega jednak na braku samodzielnego programu, organizacji i zaufanego przywództwa. Energia istnieje, ale nie została jeszcze przekształcona w świadomą siłę polityczną.

Chłopi doskonale wyczuwają niepewność inteligentów. Czepiec zarzuca panom, że obawiają się ruchu na wsi, gardzą ludem i nie chcą z nim naprawdę współpracować. Ostrzega, że chłopska energia może zwrócić się także przeciwko szlachcie. W jego słowach pobrzmiewa pamięć rabacji galicyjskiej.

Wyspiański pokazuje więc zarówno patriotyczny potencjał chłopów, jak i niebezpieczeństwo wynikające z wielowiekowych krzywd. Kosy mogą zostać użyte przeciwko zaborcy, ale mogą również zwrócić się przeciwko dworom. Bez pojednania społecznego nie uda się stworzyć wspólnego ruchu narodowego.

Materializm chłopów zostaje przedstawiony przede wszystkim poprzez postać Jaśka. Młodzieniec gubi złoty róg, kiedy schyla się po czapkę z pawimi piórami. Róg oznacza wezwanie do powstania i możliwość narodowego zjednoczenia, natomiast czapka symbolizuje próżność, prywatną korzyść oraz fascynację zewnętrznym blaskiem.

Nie należy przenosić winy Jaśka automatycznie na wszystkich chłopów. Jego zachowanie pokazuje jednak, jak wielka idea może przegrać z drobnym pragnieniem. Człowiek nie rozpoznaje hierarchii wartości i dla mało znaczącego przedmiotu traci historyczną szansę.

Odpowiedzialność za klęskę ponosi również inteligencja. To

Gospodarz otrzymuje złoty róg od Wernyhory, ale nie wykonuje zadania osobiście. Przekazuje misję Jaśkowi, a następnie zasypia. Warstwa przekonana o własnym prawie do przewodzenia narodowi nie potrafi przyjąć pełnej odpowiedzialności w decydującym momencie.

Inteligencja nie posiada konkretnego programu odzyskania wolności. Jej przedstawiciele dużo mówią o narodzie, historii i potrzebie czynu, ale ich energia wyczerpuje się w deklaracjach. Wiedzą, że sytuacja wymaga zmiany, lecz nie potrafią wskazać realnej drogi działania.

Dziennikarz reprezentuje konserwatywną inteligencję świadomą problemów, ale pogrążoną w pesymizmie. Chciałby widzieć wieś jako spokojną, niezmienną przestrzeń istniejącą poza historią. Jego słowa: „Niech na całym świecie wojna, byle polska wieś zaciszna, byle polska wieś spokojna” ujawniają wyidealizowany obraz ludu.

Stańczyk, który ukazuje się Dziennikarzowi, jest jego sumieniem politycznym. Przypomina o odpowiedzialności za kształtowanie opinii społeczeństwa. Dziennikarz posiada wiedzę i wpływ, ale nie wykorzystuje ich do stworzenia programu działania. Jego inteligencja prowadzi do sceptycyzmu, a sceptycyzm do bezczynności.

Poeta reprezentuje dekadentckiego artystę. Odczuwa potrzebę wielkości, lecz nie ma siły pozwalającej ją osiągnąć. Ukazujący mu się Rycerz, czyli Zawisza Czarny, symbolizuje odwagę, honor oraz zdolność do czynu. Spotkanie ujawnia różnicę pomiędzy dawnym etosem a bezsilnością współczesnego twórcy.

Poeta tęskni za sztuką zdolną poruszać naród, ale jego własna twórczość pozostaje pogrążona w nastroju i estetycznej melancholii. Wyspiański wskazuje potrzebę odejścia od dekadentyzmu. Poezja nie może ograniczać się do opisywania niemocy, jeśli chce wpływać na rzeczywistość.

Pan Młody jest przykładem chłopomanii, czyli powierzchownej fascynacji wsią. Zachwyca się strojem, barwnością, przyrodą i rzekomą naturalnością chłopów. Nie zna jednak ciężkich warunków ich życia ani głębi konfliktu społecznego. Wieś jest dla niego przede wszystkim pięknym obrazem.

Nie można powiedzieć, że Pan Młody po prostu gardzi ludem. Pragnie zbliżenia, ale jego zainteresowanie ma charakter estetyczny i teatralny. Zakłada chłopski strój oraz poślubia chłopkę, lecz nadal patrzy na wieś oczami inteligenta poszukującego nowych wrażeń.

Ukazujący się Panu Młodemu Hetman przypomina o zdradzie i winach dawnej szlachty. Małżeństwo z chłopką nie wystarcza, aby uwolnić się od historycznego dziedzictwa własnej klasy. Powierzchny gest pojednania nie usuwa odpowiedzialności za wielowiekowy wyzysk ani za polityczne błędy elit.

Szczególnym problemem jest brak wspólnego języka. Słowa „wyście sobie, a my sobie” najpełniej opisują relację pomiędzy wsią a miastem. Obie grupy znajdują się w jednym miejscu, ale nadal pozostają osobnymi światami. Wspólna zabawa nie oznacza jeszcze wspólnoty doświadczeń i celów.

Stwierdzenie, że „każdy sobie rzepekę skrobie”, można uznać za ogólną diagnozę polskiego indywidualizmu oraz prywaty. Poszczególne osoby i warstwy bronią własnych interesów, zamiast myśleć o całym społeczeństwie. Jest to ta sama wada, którą romantycy dostrzegali w szlacheckich kłótniach, działalności elit oraz braku jedności podczas powstań.

Zjawy pojawiające się w „Weselu” nie są przypadkowymi postaciami fantastycznymi. Stanowią uosobienie pamięci, lęków i niespełnionych pragnień bohaterów. Każdy widzi takiego ducha, który ujawnia jego najgłębszą słabość. Przeszłość wkracza do weselnej izby, ponieważ społeczeństwo nie potrafi się od niej uwolnić.

Upiór Szeli przypomina o krwawym konflikcie chłopów ze

szlachta. Hetman oznacza zdradę narodową, Stańczyk – polityczną odpowiedzialność, Rycerz – utraconą zdolność do bohaterstwa, a Wernyhora – marzenie o narodowym zjednoczeniu. Wszystkie najważniejsze romantyczne symbole pojawiają się ponownie, ale nie prowadzą do czynu.

Wyspiański przejmuje od romantyków przekonanie, że literatura i symbole mogą budzić społeczeństwo. Jednocześnie pokazuje ich wyczerpanie. Polacy znają dawne wzorce, potrafią o nich mówić i wzruszać się nimi, lecz nie umieją zastosować ich w praktyce. Symbol staje się kolejnym elementem narodowego przedstawienia.

Finałowy chocholi taniec oznacza stagnację, bierność, obojętność i niemożność działania. Uczestnicy wesela poruszają się, ale pozostają w miejscu. Ruch pozbawiony celu jest doskonałym obrazem społeczeństwa, które nieustannie mówi o przemianie, lecz powtarza te same błędy.

Chochół jest jednak symbolem wieloznacznym. Słomiana osłona wygląda jak martwa postać, ale pod nią znajduje się żywy krzak róży. Taniec oznacza uśpienie, niekoniecznie ostateczną śmierć. Naród zachowuje potencjał odrodzenia, chociaż w przedstawionym momencie nie potrafi go wykorzystać.

Porównanie romantycznych utworów i „Wesela” ujawnia kilka powtarzających się cech polskiej psychiki. Pierwszą jest brak jedności. W „Dziadach” patrioci stoją przy drzwiach, a obojętne elity siedzą przy stoliku. W „Panu Tadeuszu” prywatny spór prowadzi do zajazdu. W „Kordianie” spiskowcy nie potrafią wspólnie zdecydować o działaniu. W „Weselu” chłopci i inteligencja pozostają osobnymi grupami.

Drugą wadą jest rozdźwięk pomiędzy słowem i czynem. Romantyczni bohaterowie formułują wielkie idee, ale często przegrywają w chwili ich realizacji. Kordian tworzy program na Mont Blanc, lecz nie zabija cara. Inteligenci z „Wesela” marzą o narodowym zrywie, lecz Gospodarz zasypia, a złoty róg

zostaje zgubiony.

Trzecią cechą jest przywiązanie do efektownych gestów oraz symboli. Polska pragnie być „pawiem narodów”, Pan Młody zakłada chłopski strój, a Jasiek wybiera czapkę z piórami. Zewnętrzna forma zastępuje rzeczywistą przemianę. Łatwiej wyglądać jak patriota albo człowiek bliski ludowi, niż ponieść odpowiedzialność za wspólne działanie.

Czwartą wadą jest życie przeszłością. Pamięć historyczna jest niezbędna dla zachowania tożsamości, ale może również paraliżować. Bohaterowie wciąż powracają do dawnych zrad, powstań, rabacji i krzywd. Nie potrafią ani zapomnieć, ani przepracować doświadczenia, dlatego historia nieustannie powtarza się w nowych formach.

Piątym problemem jest skłonność do skrajnych ocen własnego narodu. Polacy raz widzą siebie jako naród wybrany, zdolny zbawić Europę, innym razem jako wspólnotę tchórzliwą i bezwartościową. Pomiędzy narodową pychą a poczuciem całkowitej niższości brakuje spokojnej, odpowiedzialnej samooceny.

Właśnie taką sprzeczność wyraża zestawienie „duszy anielskiej” z „czerepem rubasznym”. Słowacki widzi ogromne możliwości, ale także formę uniemożliwiającą ich wykorzystanie. Wyspiański dochodzi do podobnego wniosku: społeczeństwo posiada energię chłopów, wiedzę inteligencji i bogatą tradycję, lecz nie potrafi połączyć tych elementów.

Literatura nie ogranicza się jednak do potępienia. Wskazuje również cechy, na których można budować przyszłość. Chłopi z „Wesela” interesują się polityką i są gotowi do walki. Młodzi patrioci z „Dziadów” zachowują moralną odwagę. Bohaterowie „Pana Tadeusza” potrafią się pojednać. Nawet Słowacki, formułując najostrzejsze oskarżenia, wierzy w możliwość stworzenia Polski przypominającej „posąg z jednej bryły”.

Najważniejszym zadaniem jest przejście od spontanicznego zrywu do odpowiedzialnej współpracy. Sama energia nie wystarcza,

podobnie jak sama wiedza lub poetycka wizja. Chłopi potrzebują świadomości i organizacji, inteligencja musi porzucić poczucie wyższości oraz bezsilny sceptycyzm, a wszystkie warstwy powinny uznać wspólną odpowiedzialność.

„Wesele” można odczytać jako podsumowanie romantycznych sporów o polski charakter. Wyspiański przywołuje bohaterów, symbole i pytania poprzedniej epoki, ale umieszcza je w świecie, który nie potrafi już bezwarunkowo w nie wierzyć. Romantyczna tradycja nadal porusza wyobraźnię, lecz jej wzniosłe hasła nie rozwiązują społecznych konfliktów.

Twórcy romantyczni i Wyspiański zgadzają się w jednym zasadniczym punkcie: największym zagrożeniem jest wewnętrzny rozpad wspólnoty. Nawet potężny przeciwnik nie odniesie trwałego zwycięstwa nad narodem zjednoczonym, świadomym i odpowiedzialnym. Natomiast społeczeństwo podzielone, kłótlive oraz skupione na prywatnych korzyściach samo ułatwia działanie wroga.

Literacka ocena Polaków pozostaje surowa, ale nie jest pozbawiona nadziei. Chocholi taniec może się kiedyś zakończyć, podobnie jak róża ukryta pod słomą może rozkwitnąć na wiosnę. Warunkiem przebudzenia jest jednak uczciwe rozpoznanie własnych wad. Naród nie powinien ani bezmyślnie się uwielbiać, ani pograżać w poczuciu bezwartościowości.

Najważniejsza lekcja płynąca z „Wesela” i utworów romantycznych mówi, że patriotyzm nie może ograniczać się do słów, strojów, symboli oraz wspomniania dawnych bohaterów. Musi oznaczać odpowiedzialność, zdolność współpracy i gotowość do przekroczenia interesu własnej grupy. Dopiero wtedy „anielska dusza” narodu mogłaby uwolnić się z „rubaszego czerepu”, a społeczeństwo przestałoby tańczyć w rytm usypiającej muzyki Chochoła.

Jeśli szukacie pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebujecie korepetycji, konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - fachowa pomoc w pisaniu prac - oczywiście tylko

w granicach prawa.